Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 12 Σεπτεμβρίου 1893 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 94

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Εἶναι τετάρτη μ. μ. ὥρα.

Ὅλος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κόσμος κατέχει τὴν οἰκείαν αὐτῷ θέσιν.

Ἡ Βενεδέττη, ἀκουμβῶσα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της, ἀναπαύεται.

Αἱ τρεῖς μεγαλείτεραι θυγατέρες κόπτουσι φορέματα, ὑπηρετούμεναι ὑπὸ τῶν δύο μικροτέρων, ὡς οἱ ξυλουργοὶ ὑπὸ τῶν μαθητευομένων αὐτῶν, κομιζόντων τὸ ὑλικόν.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ γραῖα πολύσαρκος εἰσῆλθε.

— Καλὴ ἑσπέρα σας, σύντροφοι, εἶπεν, ἡ δεσποινὶς δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Ὄχι, κυρία Ποαρέ, ἀλλὰ σοὶ προσφέρω πέντε ἄλλας καὶ διάλεξε!

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ ταὶς δικαίς σου, εἶπεν ἡ γραία· ὁ σκοπὸς εἶναι γιὰ τὴν Στρουμπούλω.

Στρουμπούλω ἔλεγεν ἡ κυρία Ποαρὲ τὴν Ροζίταν.

Ἦτο δὲ αὕτη γραία ὑπερεξηκοντούτης καὶ δυσειδὴς τὴν μορφήν, ἔχουσα σύζυγον, διορθωτήν τινα τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων τῆς συνοικίας, καὶ τόσῳ ἰσχνόν, ὅσον ἐκείνη ἦτο εὐτραφής.

Ἐκείνη, ἄλλως τε, ἔζη ἐν ὑπαίθρῳ ἐπισκεπτομένη τοὺς γείτονας, ἐκεῖνος κεκλεισμένος ἐν τῷ ἄντρῳ του καὶ κεκυφώς, μὲ τὴν βελόνην ἀνὰ χεῖρας, μόλις ἀνέπνεε καθαρὸν ἀέρα· ἐθαύμαζέ τις πῶς ἔζη!

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ζαβακοῦ, μόλις ἡλίου χαιρετισμοῦ τοὺς Σερβέν, διότι πολυμελὴς οἰκογένεια ὡς ἦτο, δὲν ἐπερίσσευε νὰ κερνᾷ κάποτε καὶ τὴν θυρωρόν.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως ὅμως τῆς Ροζίτας τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν· καὶ οἱ σύζυγοι Ποαρὲ ἀπελάμβανον ἐξ αὐτῆς ἀρκετά.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν εὐτυχίαν ταύτην ὤφειλον εἰς τοὺς Σερβὲν τούτους περιέβαλλε διὰ μυρίων περιποιήσεων.

Ἐὰν διέλυον τὴν σκιάδα καὶ τοὺς ἔβλεπεν φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ τεμάχιά της πάλιν δὲν θὰ ἐπρόφερε λέξιν!

— Οὕτω λοιπὸν δὲν εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν

— Καὶ τί τὴν θέλεις τὴν Στρουμπούλω; εἶπεν ὁ γλύπτης.

— Ἐγώ; τίποτε οἱ κύριοι τῆς οἰκίας της τὴν ζητοῦν.

— Ἴσως ἦλθον διὰ τὸ ἐνοίκιον· ὁ κύριος Ζαβακὸς θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἐντούτοις ἂς εἰσέλθωσιν, εἶπεν εὐγενῶς ὁ γλύπτης· κυρία Ποαρέ, παρακάλεσε τοὺς κυρίους νὰ εἰσέλθωσιν.

Ὁ Ρουμπινὼ καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ Δελόγκ εἰσῆλθον.

Καίτοι εὐκόλως δὲν ἐξεπλήσσοντο οἱ δύο σύντροφοι, ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς ἐκείνης εὑρεθέντες, ἣν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ διὰ ραπτεῖον συρμῶν καὶ ἐρμογλυφεῖον συγχρόνως, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα κεχηνός.

Αἱ δύο μικραὶ ἔσπευσαν νὰ τοῖς προσφέρωσι καθίσματα, ἓν σκαμνίον κλειδοκυμβάλου καὶ μίαν γοτθικὴν ἕδραν!

Ὁ γλύπτης, χωρὶς κἂν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν, διότι ἦτο πολὺ ἀπησχολημένος εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς γενειάδος τῆς προτομῆς αὐτοῦ, εἶπεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ποδοστάτου του:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἴδητε τὴν δεσποινίδα Ροζίταν δι' ὑπόθεσίν τινα;

— Καὶ πολὺ σπουδαίαν, ἐβεβαίωσεν ὁ Δελόγκ.

— Ἡ δεσποινὶς Ροζίτα λείπει· ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δὲν θὰ βραδύνει νὰ ἐπανέλθῃ.

— Πρέπει νὰ προκαλέσωμεν εἰς ὁμιλίας τὰς γυναῖκας ταύτας, εἶπεν ὁ Ρουμπινὼ κύπτων εἰς τὸ οὖς τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ, ὅστις τὸ ἐνέκρινε.

— Πρόκειται περὶ κληρονομίας τινός, εἶπε τότε ὁ Ρουμπινώ.

— Μπά!

— Οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ τῶν δεσποινίδων Σερβὲν προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν δύο ξένων.

— Περὶ σχολαζούσης περιουσίας, ἧς ζητεῖται ὁ κληρονόμος.

— Καὶ δὲν τὴν διαθέτετε ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας Σερβέν, εἶπεν εὐθύμως ὁ γλύπτης.

— Εἶναι ἀδύνατον δυστυχῶς. Ἀλλ' ἔχομεν διδόμενα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ ὑφ' ὑμῶν ξενιζομένη εἶναι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν. Ποῦ ἐγεννήθη;

Ἡ Ροζίτα εἶχε συστήσει σιωπὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀλλὰ προκειμένου περὶ κληρονομίας! Καὶ ἔπειτα πῶς νὰ κρατηθῶσι πέντε γυναικεῖαι γλῶσσαι.!

— Δὲν τὸ ἠξεύρει, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ Ρουμπινώ, ὡθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν σύντροφον αὐτοῦ.

— Ἡ Ροζίτα, ἐπανέλαβεν ἡ Τερέζα, νομίζει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Παρισίους, ἀλλὰ δὲν εἶναι βεβαία.

— Ποῦ διῆλθε τὴν πρώτην νεότητά της;

— Κατὰ πρῶτον ἐν Σαρδηνίᾳ καὶ κατόπιν ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον σχοινοβατῶν, οἵτινες τῇ ἔδιδον πλείονα ραπίσματα παρὰ ζαχαρικά.

— Ἀλλὰ τότε πῶς κατέστη τόσῳ διάσημος χορεύτρια;

— Ἁπλούστατα, εἶπεν ὁ γλύπτης· ὁ φί-

λος μου Ζαβακὸς τὴν εἶδε καὶ πληρώσας εὐτελῆ λύτρα τὴν παρέλαβε παρ' ἑαυτῷ καὶ τὴν ἐδίδαξε. Τί ἁπλούστερον τούτου ;

— Βεβαίως· ἀλλὰ τίς ἦτο ὁ πατὴρ αὐτῆς ;

— Ἄγνωστον.

— Καὶ ἡ μήτηρ της ;

— Αὐτὴ ὑπῆρχε βεβαίως, ἀλλ' οὐδὲν θετικὸν γνωρίζουσι περὶ αὐτῆς.

Ὁ Ρουμπινὼ ὤθησεν ἐκ νέου τὸν σύντροφόν του.

— Ἀπέθανε καθὼς φαίνεται ἐν Σαρδηνίᾳ ἐν οἰκίσκῳ τινι, παρὰ τοὺς πρόποδας ὄρους.

— Εἶναι ἀρκετὰ ἀόριστον τοῦτο.

— Ὑπῆρχον δένδρα πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ὑπέλαβεν ἡ μία τῶν μικρῶν.

— Δένδρα ὑπάρχουσι πανταχοῦ.

— Καὶ τὸ ὄνομα ;

— Ἄ ! αὐτὸ εἶναι ἄγνωστον· καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσητε.

Δὲν εἶχον μάθει ἀρκετά, ἀλλὰ ἐγνώριζον ὅσα καὶ ἡ Ροζίτα.

— Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸν κύριον Ζαβακόν ; εἶπεν ὁ Ρουμπινώ, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ διοπτρῶν παρετήρει τὰ προπλάσματα τοῦ γλύπτου.

— Εἶναι περιττὸν νομίζω· ὁ κύριος Ζαβακὸν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς λόγους καὶ οὔτε ἐννοεῖ ἀπὸ νομικά· ἐκτὸς τῶν μαθημάτων αὐτοῦ ἀδιαφορεῖ διὰ πᾶν ἄλλο, ἡ δὲ Ροζίτα δὲν γνωρίζει τί πλέον τῶν ὅσων σᾶς εἴπομεν.

— Ὁ Ρουμπινὼ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὰς διόπτρας του.

— Ἐὰν τὸ συγχωρῆτε, θὰ ἐπανέλθωμεν, εἶπεν ὁ Δελόγκ.

Καὶ ἐγερθέντες ἐχαιρέτισαν ὅπως ἀπέλθωσι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐπανήρχετο ἡ κυρία Ποαρώ, κρατοῦσα εἰς χεῖρας ὑπερμεγέθη ἀνθοδέσμην ἐκ λευκῶν ῥόδων.

— Νὰ ὀχληρὸν δέμα ! εἶπεν· οἱ ἐρωτόληπτοι μοῦ προξενοῦν τόσον κόπον, ποῦ ἂν διαρκέσῃ αὐτό, θὰ καταντήσω σὰν τὸν ἄνδρα μου.

Ὁ Ρουμπινὼ καὶ ὁ Δελόγκ ἀπῆλθον.

Εἶχον προχωρήσει μόλις εἴκοσι βήματα, ὅτε συνήντησαν τὸν Ζαβακὸν καὶ τὴν μαθήτριαν αὐτοῦ, οἵτινες ἤρχοντο νὰ δειπνήσωσιν.

Ἡ Ροζίτα ἔφερε πάντοτε τὴν πτωχὴν μελανὴν ἐσθῆτα αὐτῆς.

— Εἶναι καταπληκτικόν, εἶπεν ὁ Ρουμπινὼ πρὸς τὸν σύντροφόν του, πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν κυρίαν Ραβού.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης! Ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν ἀρχαίαν διδάσκαλον τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐν ὁδῷ Γύψου, πρὸ πάντων ὑπὸ τὴν μετρίαν ἐκείνην μέλαιναν ἐνδυμασίαν.

Καὶ προσέθηκε :

— Δὲν μοῦ τὸ βγάζει κανεὶς ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶναι ἡ κόρη της. Ἄχ ! ποῦ νὰ εὑρίσκαμε τὸν Ραβού !

Ἡ Ροζίτα παρῆλθεν.

Ὁ Ρουμπινὼ ἐστράφη καὶ τὴν παρετήρησεν ἐκ τῶν ὄπισθεν.

— Καὶ τὸ βάδισμα ἀπαράλλακτον, εἶπε ποιῶν χειρονομίαν πεποιθήσεως διὰ τοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ὃν ὕψωσεν ἐν τῷ ἀέρι. Ἄ ! ὁ Ροζενδὰλ θὰ ἐπλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην καὶ θὰ ἐκάμναμεν τὴν τύχην μας ! ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωμεν τὸν Ραβού ; αὐτὸς κρατεῖ τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος.

— Ἂς τὸν ζητήσωμεν, εἶπεν ὁ Δελόγκ.

— Ἂν δὲν ἀπέθανεν !

Ὁ Ρουμπινὼ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς δεξιᾶς.

— Ἂς τὸν ζυτήσωμεν, ἐπανέλαβεν, ἀλλὰ στοιχηματίζω δέκα χιλιάδας φράγκων καθ' ἑνὸς σελδίου, ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία !

Ἡ Ροζίτα ἅμα ὡς ἰδοῦσα τὴν ἀγκάλην τῶν ἀνθέων, εἶπε πρὸς τὴν θυρωρόν :

— Στολίσου τώρα διὰ τῶν ἀνθέων αὐτῶν, κυρία Ποαρώ.

— Ἔχει ἐδῶ, παιδί μου, δι' ὅλην τὴν συνοικίαν, εἶπεν ἐκείνη· ἀφ' ὅτου εἶσαι ἐδῶ θὰ ἠδυνάμην ἐὰν ἤθελα νὰ γείνω ἀνθοπῶλις καὶ θὰ ἐκέρδιζα ὄχι ὀλίγα.

— Καὶ ἀγνοεῖτε πάντοτε ποῖος τὰ στέλλει ; ἠρώτησεν ἡ Ροζίτα.

— Δὲν ἔμαθα τίποτε· ὁ κομιστὴς ἔχει κλεισμένο τὸ στόμα μὲ τὴ μηχανή.

Ἀλλὰ συνεπαίρανε φυλοσοφικῶς :

— Θὰ τὸ μάθῃς πάντοτε, ποῦ θὰ πάῃ ! καὶ πιστεύω μάλιστα καὶ γρήγορα.

Β'

Ἡ κυρία Ποαρὲ ἐσκέπτετο ὀρθῶς.

Δὲν σπείρει τις μαργαρίτας, χωρὶς σκοπὸν νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν αὐτῶν !

Μόλις οἱ συνεταῖροι εἶχον ἀπομακρυνθῆ καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου ἠνεῴγη ἐκ νέου.

Ὁ Πρίγκηψ δ' Ἐλὺ ἐν συνοδίᾳ τῆς μαρμησίας δ' Ἀρτὰν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ.

Αἱ δεσποινίδες Σερβὲν ἀπεχώρησαν ἐν θορύβῳ.

Μόνη ἡ Ροζίτα, κρατοῦσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τῶν γονάτων της μίαν τῶν μικροτέρων θυγατέρων τοῦ Σερβέν, εὑρέθη ἐν τῇ ἀνάγκῃ νὰ μείνῃ.

— Εἶναι ἐπιδρομὴ αὕτη, δεσποσύνη, τῇ εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Εὐτυχῶς δὲν εἴμεθα βάρβαροι.

Ἡ μαρκησία, δροσερὰ καὶ λαμπρά, παρήγγειλεν εἰς τὸν γλύπτην ἑτέραν κεφαλὴν γεγλυμμένην ἐν νεωτέρῳ σχήματι.

Ἤθελεν ἡ κόμη της νὰ ἦναι διατεθειμένη ἄλλως, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της φιλομηδεῖς καὶ τέλος πάντων ἤθελε νὰ φαίνηται νεωτέρα.

— Ἤδη ὅτε ἐγήρασα, εἶπε φιλαρέσκως ἀκκιζομένη διὰ τὴν νεάζουσαν ὄψιν της· θέλω νὰ ἐννοήσητε ὁποία ἤμην καὶ νὰ μὲ κάμητε νεωτέραν· ἐννοῶ ἡ τέχνη νὰ φθάνῃ τὸ ἰδεῶδες.

Καὶ λέγουσα ταῦτα τῷ ἐπεδείκνυε σωρείαν φωτογραφιῶν καὶ μικρογραφιῶν αὐτῆς.

— Πρέπει, ἐπρόσθετε, νὰ δοκιμάσητε νὰ μὲ ἀνασκευάσητε.

Ὁ Σερβὲν τῇ ἀπηύθυνε μυρίας φιλοφρονήσεις, ὑποσχόμενος νὰ κάμῃ ἀμέσως σχέδιόν τι.

Ἡ μαρκησία ἐδέχθη. Ὁ πρίγκηψ ἐκάθησε πρὸ τῆς χορευτρίας.

— Διατί τόσον ἀγρία; τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, τοὺς θαυμαστάς σας ἀπεφασίσατε νὰ τοὺς ἀπελπίσητε ;

Ἡ Ροζίτα ἐστέναξε καὶ ἀπήντησεν ἰταλιστί, ἐν τῇ μελῳδικῇ ἐκείνῃ γλώσσῃ τῶν ἐρώτων,

— Δὲν γνωρίζουσι, φαίνεται, οἱ θαυμασταί μου νὰ εὕρωσι τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας μου.

— Ὑποδείξατέ την εἰς ἐμέ, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσω, καὶ ἂν πρόκηται νὰ βαδίσω ἐπὶ ἀκανθῶν.

Ἐκείνη ἠγέρθη ἀφελῶς, ἀπηλλάγη τῆς μικρᾶς Σερβὲν καὶ ἐπρόσθεσε μειδιῶσα μικρόν·

— Ζητήσατέ την.

Καὶ ὅπως διακόψῃ τὴν κατὰ μόνας συνομιλίαν διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου καὶ δεικνύουσα τὴν προτομὴν τοῦ Ἀνδρέου λὰ Βιλλωδαί·

— Ποῖος εἶναι ὁ νέος οὗτος ; ἠρώτησεν.

— Εἶναι ὁ γραμματεύς μου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί.

Ἐκείνη ἐκίνησεν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλήν.

— Ἄ ναί ! εἶπεν· δὲν ἔρχεται συχνὰ εἰς τὸ μελόδραμα ;

— Συχνά, τῷ ὄντι.

— Καὶ ποῦ κάθηται ;

— Παντοῦ· συνήθως ὅμως εἰς τὰς πρώτας σειρὰς τῆς ὀρχήστρας.

— Ἐν τῷ μέσῳ ;

— Ἀκριβῶς. Τὸν παρετηρήσατε ;

— Εἶναι πολὺ εὔμορφος νέος αὐτὸς ὁ... Ἀνδρέα τὸν εἴπατε ;...

— Λὰ Βιλλωδαί, δεσποινίς· φθονῶ δὲ τὴν τύχην του, διότι τόσον τὸν σκέπτεσθε.

Ἡ Ροζίτα ἔδηξε τὰ χείλη της καὶ ἤγειρε πρὸς τὸν πρίγκηπα βλέμμα πλῆρες πονηρίας.

— Ἐνόσῳ εἶμαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶπεν ἐκείνη, μὲ παρατηρεῖ τόσον ἐπιμόνως, ὥστε ἐξεπλάγην.

— Ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ τὸν χορὸν ὁ γραμματεύς σας, πρίγκηψ.

— Θὰ ἀγαπᾷ, πρὸ πάντων τὸν ἀστέρα τοῦ χοροῦ, δεσποινίς, καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἄλλοι ἰδὼν ὑμᾶς, ἐτρελλάθη.

Ἡ Ροζίτα ἐφάνη ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην.

— Δὲν θὰ ἦναι πλούσιος, ἐπανέλαβεν ἐκείνη, ἀφοῦ κατέχει θέσιν τόσῳ μετρίαν πλησίον σας.

— Οἱ λὰ Βιλλωδαί, δεσποινίς, ἀπολαμβάνουσιν ἐντίμου ἀνέσεως καὶ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ καὶ ἄνευ τῆς θέσεως· ἀλλ' ὁμιλήσαμεν ἀρκετὰ διὰ τοὺς ἄλλους· πότε θ' ἀποφασίσητε νὰ μ' ἀγαπήσητε τέλος πάντων ;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Τί παράδοξος νέα !

— Θὰ εἶμαι φίλη ὀχληρά· σπανίως ἡ καρδία μου εἶναι εὔθυμος· μοὶ ὁμιλῆτε περὶ λατρευτῶν· ἔχω λοιπὸν πολλούς.

— Βεβαίως· ὅλους ὅσους σᾶς ἴδωσι.

— Γνωρίζετε τινὰς ἐξ αὐτῶν ;

— Γνωρίζω τοὐλάχιστον τὸν θερμότερον μεταξὺ αὐτῶν· εἶναι...

— Μὴ τὸν ὀνομάζητε, σᾶς παρακαλῶ· μόνον δὲ ἐὰν γνωρίζητέ τινα, λαμβάνοντα τὸν κόπον νὰ μοὶ ἀποστέλλει δῶρα τιμαλφῆ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν εἰδοποιήσητε ὅτι τὰ καταθέτω εἰς μέρος ἀσφαλές, διὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω εὐθὺς ὡς μάθω τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

— Θὰ τ' ἀπορρίψητε; διατί τόση αὐστηρότης! ἐστάλησαν ὅπως διατρανωθῇ δι' αὐτῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς θαυμασμὸς καὶ ὁ μέγας ἔρως ὃν ἐμπνέετε· εἶναι τοῦτο ἔγκλημα;

— Ὄχι· ἀλλ' ἔσομαι εἰλικρινής, πρίγκηψ· τὰ δῶρα ταῦτα μὲ προσβάλλουν· δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ δῶρα, παρὰ ἀπὸ τὸν μνηστῆρά μου, ἂν ποτὲ θὰ ἔχω τοιοῦτον. Ὅσοι μοὶ προσφέρουσι τιμαλφῆ ἄνευ τῆς ἀδείας μου, εἶναι ὡς νὰ μὲ μεταχειρίζωνται ὥς τι πρᾶγμα πρὸς πώλησιν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶμαι ἁπλῆ χορεύτρια, ἂν καὶ ἐπροτίμων νὰ ἀπολαμβάνω τὸν ἄρτον μου δι' ἐπαγγέλματος ἄλλου ἐντελῶς ἀφανοῦς. Τί τὰ θέλετε!... δὲν δύναται νὰ ἐκλέξῃ τις τὴν ὁδόν, ἣν θ' ἀκολουθήσῃ! ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔμαθα νὰ χορεύω ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικῆς ὁμίλου νομάδων· καὶ ἂν ποτὲ ἠρνούμην νὰ τὸ πράξω, μὲ ἐκτύπων ὅπως μ' ἐνθαρρύνωσιν εἰς τὸ ἔργον μου!! Ἔ, λοιπόν! πρίγκηψ! τὰ κτυπήματα ἐκεῖνα μοὶ προξένουν ὀλιγωτέραν αἴσθησιν τῆς προσβολῆς τῶν ἑκατομμυριούχων, οἵτινες μὲ περιφρονοῦσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ πιστεύωσιν, ὅτι μὲ ἓν περιδέραιον ἀδαμάντων ἢ τινων κυλίνδρων χρυσῶν λουδοβικείων, δύνανται νὰ μ' ἀγοράσωσι, ὡς ἤθελον κάμει διά τι ζῶον ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Ὁ Μαυρίκιος ἠρυθρίασε.

— Συζητεῖτε τὰ πράγματα παραδόξως, ἐψιθύρισε...

— Δύναταί τις νὰ τὰ ἐκλάβῃ ἄλλως; εἶπεν ἐκείνη προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος τοὺς εὐθεῖς καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμούς της.

Καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἀλλ' ὅταν ἔμεινε μόνος, ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ἄκρας τῆς ῥάβδου του.

Ἤθελεν, ἂν ἠδύνατο, νὰ κατασυντρίψῃ ὅλα τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἀγαλμάτια καὶ νὰ ρίψῃ ἐκ τοῦ παραθύρου τὰ συντρίμματα.

Εἶχε δὶς ἀποτύχει εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἀποπείρας του καὶ δὶς ἐν τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ ἐργαστηρίῳ.

Σήμερον μάλιστα τὸν ἀπώθει μία χορεύτρια, ἓν ὂν τοὐτέστιν ἐκ τῶν κατ' ἐξοχὴν πωλουμένων.

Ἡ Ροζίτα ἦτο ἴσως ἡ μόνη χορεύτρια ἡ ἐνασμενιζομένη ἐπὶ ἀρετῇ.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ὡραία ἡ ξανθὴ ἐκείνη ἰταλίς.

— Πῶς εὑρίσκετε αὐτήν, μαρκησία; ἠρώτησεν τὴν κυρίαν δ' Ἀρτάν, ἐνῷ ὁ Σερβὲν κατεγίνετο εἰς τὸ πρόπλασμα.

— Θαυμασίαν.

— Εἰξεύρετε ὅτι ἔχει ἀρχὰς καὶ εἶναι ἀπροσπέλαστος;

— Μπά!

— Ὅτι μᾶς ἐμπαίζει καὶ περιφρονεῖ τὰ δῶρα, ἅτινα καταθέττομεν πρὸ τῶν μικρῶν ποδῶν της;

Ἡ μαρκησία τὸν παρετήρησε συμπαθῶς.

— Μὲ λυπεῖς, φίλε μου! τῷ εἶπεν.

— Σᾶς ὀμνύω.

— Θὰ ἦτο φαινόμενον τοῦτο!

— Καὶ εἶναι.

— Ἐπὶ τέλους τί μὲ μέλλει; δὲν πιστεύω νὰ θέλητε νὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων σας.

Ἐν τούτοις τὸ πρόπλασμα προυχώρει.

Ἓν πρὸς ἓν διεφαίνοντο τὰ μειδιῶντα χείλη, ἡ ἐπιδιορθωμένη κόμη, αἱ γραμμαὶ τῆς ὠμοπλάτης.

Ἐὰν ὁ γλύπτης εἶχεν ἄνεσιν, θὰ κατεσκεύαζε βεβαίως ἀριστουργήματα.

Ἀλλὰ ποῦ τὸν ἄφινον αἱ πέντε θυγατέρες καὶ ἡ Βενεδέτη!

Αὐταὶ ἤθελον ἐνδύματα, χορούς, θορύβους καὶ περιορίζετο εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται δεξιῶς καὶ ταχέως, ὥστε ν' ἀπολαμβάνῃ πολλά.

Ὁ πρίγκηψ ἐστηρίζετο εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς ἕδρας τῆς μαρκησίας.

— Εἶσθε λοιπὸν ἐρωτευμένος; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ἀνθίστανται;

— Φεῦ!

— Μεταχειρισθῆτε τὰ δυνατὰ μέσα...

— Ποῖα;

— Πόσαι ἐπαύλεις σᾶς μένουσι;

— Πέντε.

— Δύνασθε νὰ περιορισθῆτε εἰς τέσσαρας μόνον;

— Βεβαίως.

— Προσθέσατε τότε τὴν τιμὴν τοῦ πέμπτου εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀστέρος σας καὶ πιστεύω νὰ μὴ ἀντιστῇ εἰς τὸ δεῖγμα τοῦτο τοῦ ἔρωτός σας.

— Τὸ νομίζετε;

— Θὰ εἶναι πρωτοφανές, ἀλλὰ προκειμένου περὶ κατακτήσεως τοιαύτης!...

— Μὲ ἐμπαίζητε, μαρκησία;

— Ἴσως ἔχω τοιοῦτον ὕφος;

— Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐκπλήξω.

— Πῶς.

— Ἀκολουθῶν τὴν συμβουλήν σας.

— Δὲν πιστεύω νὰ κάμητε αὐτὴν τὴν τρέλλαν.

— Θὰ τὸ ἰδῆτε, ἅμα ὁ γλύπτης θὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν σας.

Ὅταν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ μαρκησία, εἰσελθόντες ἐν τῇ ἀναμενούσῃ αὐτοὺς ἁμάξῃ, ἐπανῆλθον ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης, ὁ πρίγκηψ κατελθὼν εἰσῆλθε παρὰ τῷ χρυσοχόῳ αὐτοῦ καὶ ἠγόρασε ἀδαμάντινον περιδέραιον μεγίστης ἀξίας.

— Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν.

— Εἶναι ἔνδειξις πείσματος· εἶπεν αὕτη. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἐὰν μοὶ ὑποσχεθῆτε ἐχεμύθειαν!

— Ἔλα δά! θὰ σᾶς ἀπήλπιζα. Σεῖς δὲν ἐπιθυμεῖτε ἄλλο παρὰ νὰ διατυμπανίζονται αἱ κατακτήσεις σας.

Ὁ πρίγκηψ ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ροζίταν τὸ δῶρον τοῦτο, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριόν του ἤδη, ἐν ᾧ ἐχάραξε τὴν λέξιν ταύτην ἰταλιστί: «Πάντοτε».

Ὅταν τὴν ἑβδόμην μ. μ. ὥραν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του, ὁ γραμματεύς του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τῷ ἐκομίσθη δέμα ἀντικειμένων τιμαλφῶν μετ' ἐπιστολῆς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένης.

Τὸ δέμα περιεῖχε τὰ πρὸς τὴν χορεύτριαν ἀποσταλέντα τιμαλφῆ· ἡ δὲ ἐπιστολή, ἰταλιστὶ γεγραμμένη, περιελάμβανε τὰς ἁπλᾶς ταύτας γραμμάς:

«*Πρίγκηψ,*

»Οὔτε ν' ἀγαπῶ θέλω οὔτε ν' ἀγαπήσω. Φυλάξατε τὰ δῶρά σας δ' ἐκείνας, αἵτινες θέλουσι τοιαῦτα... Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ εὕρητε καὶ ὡραιοτέρας καὶ καλλιτέρας τῆς ταπεινῆς θεραπαινίδος σας »ΡΟΖΙΤΑΣ».

Ὁ Μαυρίκιος συνέτριψε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ κάνιστρον τῶν ἀχρήστων χαρτίων.

Αἴφνης ἐκτύπησε τὸ μέτωπον αὐτοῦ διὰ τῆς χειρός.

Ἐνεθυμήθη τὴν Ἰουλίαν.

Ὡς τόσοι ἄλλοι, εἶχε γνωρίσει τὴν Δουβερναὶ καὶ εὑρεθεῖ εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματα τῆς εὐλαβοῦς θεραπαινίδος αὐτῆς.

Αἱ ἀντιστάσεις ἐκέντων τὴν ἐπιθυμίαν του.

Παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν μὲ τὸ τεφρόχρουν ὄμμα του τὸν γραμματέα αὐτοῦ, ἐγκύπτοντα εἰς τὸ ἔργον του καὶ μὴ προσέχοντα ποσῶς εἰς τὰ περὶ αὐτὸν τελούμενα.

— Τίς ἔφερε τὰ πράγματα ταῦτα ἠρώτησε ξηρῶς.

— Εἷς ὁδοθεράπων.

— Ἄγνωστος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Δὲν εἶπε τίποτε;

— Τίποτε.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔστη παρατηρῶν τὸ ψέλλιον, τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὸ περιδέραιον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὰ κατασυντρίψῃ, ὡς ἔπραξε καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Βάλε τὰ κοσμήματα ταῦτα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου, διέταξεν.

Διὰ νὰ πραϋνθῇ ἡ ὀργή του ἐδείπνησεν εἰς τὴν λέσχην, ἔπαιξεν οὐΐστ, ἀπώλεσε περὶ τὰ τριακόσια λουδοβίκεια καὶ μετέβη εἰς τὸ Μελόδραμα.

Ἐπεθύμει νὰ εὕρισκε τὴν Ροζίταν δυσειδῆ καὶ κυφήν.

Ψιθυρισμοὶ εὐφρόσυνοι ἠκούοντο πανταχόθεν.

Ἡ νέα κόρη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸν παρετήρει μὲ ὄμματα ἱκετευτικά. Ἐφαίνετο ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: «Τί σοὶ ἔκαμα καὶ μὲ καταδιώκεις;» Πᾶς ἄλλος ἤθελε τὴν εὐσπλαγχνισθῆ. Ἀλλ' ἡ ἀγρία ἀλαζονία ἡ συνειθισασα νὰ βλέπῃ πάσας κλινούσας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς, οἶκτον δὲν ἔχει!

— Θὰ γείνῃ ἰδική μου, εἶπεν, ὅπως δήποτε!

Εἰς τὸ ἀναπαυτήριον τοῦ χοροῦ, ἡ Ροζίτα ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου ἐκ πορφυροῦ ἀνακρόκου ἐστολισμένου διὰ χρυσῶν σειρητίων, ἐξ ἐκείνων ἅτινα στολίζουσι τὴν μοναδικὴν ἐκείνην αἴθουσαν μὲ τὰς στρεπτὰς στήλας αὐτῆς, αἵτινες θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκομίσθησαν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Ὅταν ἐκεῖνος ἐπλησίασε τὸν ὑπεδέχθη, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἱκετευτικοῦ βλέμματος.

— Ἐσόμεθα φίλοι, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ἡ Ροζίτα τὸν ηὐχαρίστησε διὰ νεύματος γοητευτικοῦ. Ἐὰν τὸ θέλετε, εἶπε, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ἀλλ' ἐκείνη μόνον ἦτο εἰλικρινὴς ἐν τῷ συμφωνητικῷ ἐκείνῳ!

Καὶ ἀνερχομένη τὴν ὁδὸν Πιγὰλ εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου Δουβερναί, ἡ θυρωρὸς τῇ ἐκόμισεν ἐπιστολήν.

— Ἰδοὺ ἕνα γράμμα, Στρουμπούλω μου, τῇ εἶπε· διάβασέ το, ἄγγελέ μου! καὶ καλὴ νύκτα σου.

Ἡ Ροζίτα τὸ ἀπεσφράγισε δυσθύμως, ἐνῷ ὁ γέρων Ζαβακὸς ἔκρουε τὴν θύραν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο μακρά.

Εἰς τὸ φῶς τοῦ φωταερίου ἡ Ροζίτα ἐζήτησε τὴν ὑπογραφήν.

Ἀίφνης οἱ ὀφθαλμοί της ηὐρύνθησαν, ἡ καρδία της ἔπαλλεν· ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔβαλλεν εἰς τὸν κόλπον της. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἡ ὑπογραφὴ ἦτο:

Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί.

Γ'

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βαρόνου ἡ Ρόχη ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτῆς ὄψιν.

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαὶ διηύθυνε τὸ κτῆμα ὡς ἄλλοτε

Οἱ φύλακες ἔτρεχον ὅπως συλλάβωσι τοὺς λαθροθήρας, οἱ ἐργάται ἐκαλλιέργουν, εἰργάζοντο ἕκαστος εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ἡ γραῖα μήτηρ ἔνηθε καθημένη ἐπὶ τῆς ψιαθίνης ἕδρας της.

Ἐν τούτοις ὁ οἰκοδεσπότης εἶχεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μελανὰς σκέψεις.

Καὶ κατηρᾶτο ἐνδομύχως τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἐπώλησε τὸ κτῆμά του.

Τὸν δὲ Μονχανὲν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐμίσει πλέον τῶν Οὔνων καὶ Βασιγότθων.

Οὐδέποτε ἡ Ἀττίλας ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τόσα ἀναθέματα.

Ἔπειτα διότι ἦτο ὁ ἀγροκόμος τῶν δὲ Ἐλύ, καὶ τῶν Σουμπίς, ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀγροκόμος καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ τοῦ ἑβραίου; τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι θὰ ἦσαν κλητῆρες ἢ παλαιοπῶλαι, καὶ ὅστις ἐγένετο βαρόνος, ὄχι διὰ τοῦ ξίφους, ὅπως οἱ εὐγενεῖς τῆς Νορμανδίας, ἀλλὰ διὰ τῶν χρημάτων.

Ἡ Ρόχη ἦτο δι' αὐτὸν ἱερὰ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐγγίσωσι.

Ὁ χωρικὸς τῆς Μάνχης εἶναι ὑπερήφανος καὶ δύσπιστος, σώζει ἴχνη τινὰ τῶν κατακτητῶν τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ οἱ λα Βιλλωδαὶ πλειότερον πάντων τῶν ἄλλων.

Ὅθεν ὁ Ἰωάννης ἦτο δύσθυμος, ἀγνοῶν τί ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ· ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐγγκαταλείψῃ τὴν Ρόχην καὶ ἐκρατεῖτο ἐν τούτοις ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, τῆς συνηθείας καὶ τῶν συμπαθειῶν του.

Ἐχρειάζετο πᾶσα ἡ γοητεία τῆς Μαρίας, ὅπως κατορθώσῃ νὰ αἰθριάσῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Καὶ κατὰ τοῦτο ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀφειδής! Μὲ ὁποίαν ἐγκατάλειψιν ἐκρεμᾶτο εἰς τὸν βραχίονά του, ὅτε διέτρεχε μετ' αὐτοῦ τὰ δάση καὶ ἐπεριπάτουν ὁμοῦ ὑπὸ τὰς πυκνὰς φιλλύρας!

Μὲ πόσην τρυφερότητα περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλόν του, καὶ ὑψοῦτο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της, ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἀσπασθῇ τὰ χείλη τοῦ κολοσσοῦ!

Πόσον ἡδέως ἐψιθύριζεν εἰς τὰ ὦτά του.

— Ἰωάννη μου, σοὶ ὀφείλω τὴν ζωήν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἡσυχίαν!

Ἐὰν δὲ κατὰ τύχην ἡ μικρὰ Βαρβάρα, ἥτις εἶχε κατασταθῇ ὑπέρ ποτε περίεργος, παρευρίσκετο κρυφίως εἰς τὰς ἐνδείξεις τῆς τοιαύτης τρυφερότητος, ἃς ἐγνώριζε ψευδεῖς καὶ ἀπατηλάς, ἡ καρδία της ἐσκίρτα ὑπὸ τὸ ραβδωτὸν ἔνδυμά της, τοῦ ὁποίου αἱ βραχεῖαι χειρίδες ἄφινον γυμνοὺς τοὺς εὐσάρκους καὶ στεροὺς βραχίονάς της, τοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῆς ἀφθονίας τοῦ κυκλοφοροῦντος αἵματος.

Ἠσθάνετο τὴν ἀτιμίαν τοῦ ψευδοῦς ἔρωτος, ὅστις προυτίθετο νὰ βασανίσῃ τὸ τετυφλωμένον καὶ εὔπιστον θῦμά της.

Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; Ὁ Ἰωάννης οὐδὲ βλέμματος τὴν ἠξίου· παρήρχετο πρὸ αὐτῆς χωρὶς κἂν νὰ τὴν κυττάξῃ, ἀγνοῶν ὅτι ἡ πτωχὴ καρδία της ἔπαλλε τόσῳ σφοδρῶς δι' αὐτὸν τὸν αὐθέντην της. Ἄλλως ἔπρεπε νὰ ἰαθῇ πρῶτον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. Τότε δὲ μόνον ἡ φρόνησις ἠδύνατο νὰ τὸν διαφωτίσῃ.

Ἡ Βαρβάρα τὸ ἠσθάνετο, καὶ ἐμαίνετο κατὰ τῆς ἀντιζήλου ταύτης τῆς ὁποίας τὰ θέλγητρα τὴν κατεσύντριβον.

Ἐάν τις ἤθελε κατηγορήσῃ τὴν Μαρίαν πρὸς τὸν Ἰωάννην, οὗτος ἤθελε κατασυντρίψῃ ὀργίλως τὸν συκοφάντην!

Ἡ Βαρβάρα ἦτο γενναία, καὶ ὅμως ἔτρεμεν εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ εὑρεθῇ πρὸ αὐτοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο!

Ἡ συνομιλία ἣν συνήρπασε δὲν ἐμακρύνετο τοῦ νοός της.

— Μετὰ ἕνα μῆνα εἶχεν εἰπεῖ ἡ Μαρία καὶ ὁ μὴν ἔφευγε ταχέως.

Ἡ Βαρβάρα δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς ὅτι ἡ κυρία της ἐσκόπευε νὰ δραπετεύσῃ. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἐκείνη μεταξὺ τῶν Βουκόλων καὶ τῶν καρραγωγέων. Εἶχε ριφθῇ μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἀερόλιθος καὶ ἦτο ὡς ἡ καμελία μεταξὺ τῶν ἀγρίων χόρτων! Ἡ θύελλα τὴν ἔφερεν ἐκεῖ, θύελλα ἔμελλε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ· πῶς; ἡ Βαρβάρα τὸ ἠγνόει· ἔβλεπε μόνον, ὅτι ἡ θαυμασία ἐκείνη γυνὴ δὲν ἦτο ἐν τῇ θέσει της ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν χηνῶν.

Θὰ ἀνεχώρει πρωΐαν ἢ ἑσπέραν τινὰ ἀθορύβως καὶ τότε θὰ ἐλάμβανον χώραν σκηναί, ἃς ἀναπολοῦσα ἡ Βαρβάρα, καθίστατο ἐρεθρᾶ ὡς τοῦ ἀλέκτορος τὸ λειρίον.

Ἄ! ἂν εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου αὐτή! πόσον θὰ ἦτο αὐστηρὰ καὶ εὐδαίμων!

Ἀλλ' ἐκείνη ἡ λεπτοφυὴς ξένη, ποῖον μέτωπον εἶχε! πῶς ἐκρύπτετο! Τὸ μέτωπον αὐτῆς ἦτο ἀπαθὲς καὶ ἤρεμον, ὡς τὸ τῆς θείας Ὠμπερτίνου ὅταν μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἑσπέραν τιν ἀ ἐπὶ προφάσει περιπάτου παρέσυρε τὴν Βαρβάραν μέχρι τοῦ πλησίον χωρίου καὶ ἐκεῖ ἐπιτηδείως ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐκ τῆς χειρίδος της ἐν τῷ κιβωτίῳ τοῦ ταχυδρομείου μικρὰ ἐπιστολή· ἡ Βαρβάρα τὴν εἶδε καλῶς.

Ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία τῇ ἐπεδαψίλευε μυρίας περιποιήσεις.

Ἡμέραν τινὰ τῇ εἶπεν:

— Θὰ καθίσταστο κομψοτάτη ἐὰν τὸ ἤθελες, μικρά μου Βαρβάρα.

Καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο.

Ἡ Βαρβάρα τὸ ἠσθάνετο καὶ ψυχρὸς ἱδρὼς τὴν περιέβρεχεν ἐκ τῆς καταλαμβανούσης αὐτὴν ὀργῆς.

Ὁ κεραυνὸς ἐπρόκειτο νὰ πλήξῃ ἐκείνους οὓς ἠγάπα, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ;

Ἡμέραν τινὰ ἀφίκετο εἰς Ρόχην ἀπεσταλμένος τις, ὅπως ἐκλέξῃ τὸ μέρος ἔνθα ἔμελλε νὰ γείνῃ ὁ παράδεισος.

Ἐπιστολὴ τοῦ βαρόνου τὸν εἶχε προαναγγείλῃ.

Ἦτο ἄνθρωπος μεσήλικος, τεσσαράκοντα πέντε ἕως ἑξήκοντα ἐτῶν ἡλικίας, εὐπρεπὴς καὶ σοβαρὸς ὡς ἱερεύς.

Ἐκαλεῖτο Ὀνώριος.

Τῷ παρεχωρήθη τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου βαρόνου.

Οὗτος ἐξελθὼν νὰ κατοπτεύσῃ τὰ μέρη, εἶπεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ κανείς.

Πῶς ἠδύνατό τις νὰ δυσπιστήσῃ εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον;

Ἡ Βαρβάρα ἐν τούτοις ἐδυσπίστει.

Ἡ προθεσμία εἶχεν ἤδη λήξει.

Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιέβαλε δι' ἀπείρων περιποιήσεων τὸν ξένον.

Ἀλλ' οὐδὲν ἐκέρδισεν.

Ὁ κύριος Ὀνώριος ἔμεινε σιωπηλὸς ὡς ἄγαλμα.

Τῷ ἀπηύθυνεν ὅθεν ἐρωτήσεις.

— Ὁ κύριος βαρόνος λοιπὸν σκοπεύει νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον ἐδῶ, νὰ κάμῃ ὅλα ἄνω κάτω;

— Αὐτὸς ἐμειδία τότε, ἀλλὰ δὲν ἀπήντα.

Ἢ τῷ ἔλεγεν:

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ πλούσιος ὁ κύριος βαρόνος;

Συνέσπα τὰς ὀρρῦς ἐν εἴδει περισπωμένης καὶ κατένευε:

— Διατί λοιπὸν ὁ κύριος βαρόνος δὲν ὑπανδρεύεται;

Ὁ κύριος Ὀνώριος ἐγρύλλιζεν ὀλίγον καὶ ἀπήντα:

— Ἔ! Ἔ!

— Ἐξ ἀποφάσεως θέλουν ν' ἀνοικοδομήσωσι τὴν Ρόχην;

Ὁ κύριος Ὀνώριος ὕψωνε τοὺς βραχίονας εἰς τὴν ὀροφὴν καὶ ἀπήρχετο νὰ παρατηρήσῃ τὸ κτῆμα.

Ἡ Βαρβάρα τὸν ἔστελλεν εἰς τὸν διάβολον, ἀλλὰ ἐπέμενε προσέχουσα.

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

—Ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα αὐτήν, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, ἐμφανισθεὶς ἐξαίφνης. Ἐλᾶτε, κυρία, ἐλᾶτε, προσέθηκε, προχωρήσας κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ὁ ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐφοπλιστὴς εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἤκουε κεκρυμμένος ὄπισθεν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἐφρούρουν τὴν κυριωτέραν θύραν. Ἰδὼν δὲ τὸν νέον ὁ ὑποκόμης ἀνωρθώθη αἴφνης, εἶτα δ' ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ψιθυρίζων:

—Αὐτός, αὐτὸς εἶναι, Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ!

Μὲ τὴν ἀπότομον κίνησιν τοῦ ὑποκόμητος νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐξῆλθεν ὀλίγον ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπανωφορίου του χάρτης ἐπτυγμένος ἐν σχήματι ἐπιστολῆς, ὃν ὁ πλαγίως αὐτοῦ ἱστάμενος Νοαρὼ ἁπλώσας τὴν χεῖρα ἔλαβεν ἐπιδεξίως. Ἦτο ἡ φοβερὰ ἐπιστολή, ἣν ἡ κόμησσα ἠρνήθη νὰ γράψῃ. Ὁ Νοαρὼ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ κ. Βὰν Ὄσσεν λέγων·

—Μοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα, κύριε, ὅτι ἀναγινώσκοντες αὐτὸ θὰ μάθητε κάτι τι.

Ὁ ὑποκόμης προσέβλεψεν ἀγρίως καὶ ἡμιηγέρθη, ὡς ἂν εἰ προὐτίθετο νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ κυρίου Βὰν Ὄσσεν, ὅπως ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ χειρόγραφον.

—Ἀ! τὸν ἄθλιον! τὸν ἄθλιον! ἀνεφώνησεν ὁ Ὁλλανδὸς ἀφοῦ ἀνέγνω. Ἀ! τώρα ἐννοῶ ὅλα!

Ὁ ὑποκόμης κατάπληκτος καὶ παντελῶς καταβεβλημένος προσέβλεψεν ἀγρίως περὶ ἑαυτὸν καὶ ἔβαλεν οἰονεὶ μυκηθμόν.

ΚΘ'

Τὸ κινητὸν δάπεδον.

Ἐπέστη ἡ στιγμὴ ν' ἀφηγηθῶμεν τί συνέβη ἐκτὸς τοῦ Περιβόλου τῆς Ἴριδος καὶ ἀκολούθως ἐν τῇ οἰκίᾳ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Γαβιρών, τοῦ Νοαρὼ καὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνδρῶν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος.

Εἴδομεν ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ ἀδιστάκτως εἶπεν. «Ἠξεύρω ποῦ εὑρίσκεται ἡ δεσποινὶς Δελασέρ». Τὸ κατ' αὐτὸν δὲν ἠδύνατο ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν νεάνιδα ἀλλαχοῦ ἢ εἰς τὸν Περίβολον τῆς Ἴριδος. Ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν ἠσπάσθησαν ταχέως τὴν πεποίθησίν του, ὅτε ἀπεκρίθη εἴς τινας ἐρωτήσεις του.

Τότε συνεφωνήθη νὰ ἐνεργήσωσιν αὐθημερόν, τὴν νύκτα ὅμως ἵν' ἀσφαλέστερον καταλάβωσι τοὺς φύλακας τῆς οἰκίας καὶ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ἐάν, ὡς ὑπῆρχε λόγος νὰ ὑποτεθῇ, εὑρίσκετο ἐν τῷ Περιβόλῳ τῆς Ἴριδος πλησίον τῆς δεσμώτιδός του.

—Τέσσαρες ἄνδρες τοὐλάχιστον θὰ χρειασθῶσι διὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἶπεν ὁ Γαβιρών.

—Ἰδοὺ εἴμεθα ἤδη τρεῖς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν.

—Πρὸς τούτοις καὶ ὁ σύντροφός μου Νοαρώ.

—Δίδω ἀκόμη καὶ δύο ὑπηρέτας μου, κύριε Γαβιρών.

—Νομίζω, κύριε, ὅτι θὰ μᾶς χρησιμεύσουν.

—Πῶς θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῶν κυνηγῶν; ἠρώτησεν ὁ Ὁλλανδός.

—Ἐφ' ἁμάξης, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ· μὲ καλὰ ἄλογα δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν τὴν ἀπόστασιν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ὡρῶν.

—Θὰ χρειασθῶμεν δύο ἁμάξας μὲ τέσσαρας θέσεις ἑκάστην.

—Ναί.

—Πρῶτον θὰ πάρωμεν τὴν ἰδικήν μου.

—Πέρνομεν καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ, ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρών.

—Καλά, εἶπεν ἐπιδοκιμάζων ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν.

—Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν προειδοποιήσω ἀμέσως, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρὼν ἐγερθείς, διότι πρέπει ἀπόψε νὰ ἤμεθα ἕτοιμοι ὅλοι ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠξεύρομεν μὲ ποίους ἔχομεν νὰ κάμωμεν, συμφέρει δὲ νὰ προΐδωμεν πάντα, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ὁπλισμένοι.

—Ἐννοεῖται, κύριε Γαβιρών, θὰ εἴμεθα ὁπλισμένοι.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Σερπὲν ἀπεσύρθη λέγων·

—Θὰ ἦμαι ἐδῶ ἀπόψε εἰς τὰς ἓξ καὶ μισή.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ μὴ ἐνοχλούμενος πλέον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Γαβιρὼν διηγήθη πρὸς τὸν εὐεργέτην του πῶς καὶ κατὰ τίνας περιστάσεις ἠγόρασε τὴν ἰδιοκτησίαν τὴν ὀνομασθεῖσαν Περίβολον τῆς Ἴριδος, ὅτε ἐξώδευε μωρῶς τὰ χρήματά του ἐν Παρισίοις.

—Ἡμέραν τινά, ἐξηκολούθησεν, εὗρον ἐντὸς ἑρμαρίου, κύλινδρον ὀγκώδη παλαιῶν περγαμηνῶν. Ὁ κύλινδρος αὐτὸς περιεῖχε λεπτομερὲς καὶ πλῆρες σχεδιαγράφημα τῆς κατοικίας, γενόμενον ὑπὸ τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὴν ἀρχιτέκτονος. Δύνασθε νὰ κρίνητε, κύριε, περὶ τῆς ἐκπλήξεώς μου καὶ περὶ τῆς προσοχῆς μεθ' ἧς ἐξήτασα καὶ ἐμελέτησα τὰς περγαμηνὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐγένετο λόγος περὶ κρυφίων θυρῶν, ἀνοιγομένων δι' ἀοράτων ἐλατηρίων, περὶ ἀκουστικῶν σωλήνων, περὶ κινητῶν δαπέδων, περὶ κλιμάκων, κατασκευασμένων ἐντὸς τῶν τοίχων.

»Τὸ μέρος τούτων, ὡρίζετο σαφῶς, ἐπὶ εἰδικῶν δ' ἐγγράφων μετ' ἀντιστοίχων ἀριθμῶν ἐδηλοῦτο ὁ τρόπος τῆς κινήσεως τῶν ἐλατηρίων διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν μυστικῶν θυρῶν.

—Τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βὰν Ὄσσεν, ὅλα αὐτὰ εἶναι φαντασιώδη!

—Ὡς θὰ ἐννοῆτε βεβαίως, κύριε, ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν τὰ ἐν τῷ σχεδιαγραφήματι ἦσαν ἀκριβῆ καὶ ἕνεκα τούτου διῆλθον ὅλην τὴν ἡμέραν ἱκανοποιῶν τὴν περιέργειάν μου.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, κύριε, εὗρον τὰς θύρας καὶ τὰς ἤνοιξα, ἀνεκάλυψα τοὺς ἀκουστικοὺς σωλῆνας καὶ δύο περιστρόφους λιθίνας κλίμακας, λίαν στενὰς ἐντὸς τῶν τοίχων, ὅλα δὲ αὐτὰ διετηροῦντο κάλλιστα.

»Γνωρίζετε ὅτι τότε συνανεστρεφόμην νέους σχεδὸν ὁμήλικας, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο φίλοι μου καὶ μ' ἐκολάκευον βοηθοῦντές με εἰς τὴν διασπάθησιν τῆς περιουσίας μου. Ἐγὼ δὲ βρενθυόμενος ὅτι ἐγενόμην κτηματίας ἐν Γαλλίᾳ ἠυτρέπισα τὴν οἰκίαν μου μετὰ πολυτελείας, καὶ ἐγκαταστὰς ἐν αὐτῇ ἐδεχόμην συχνάκις πολλοὺς μετὰ τῶν ὁποίων συνδιεσκέδαζον. Ἐγένετο τότε λόγος περὶ τῶν συμποσίων μου καὶ ἐξυμνήθη ἡ πολυτέλειά μου, ἀφοῦ ἡ φήμη τῶν μωριῶν μου ἔφθασε μέχρις ὑμῶν.

»Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, καίτοι μεγαλείτερός μου τὴν ἡλικίαν, ἔγεινεν ὁ ἀχώριστος φίλος μου· τώρα δὲ πιστεύω ὅτι τὰ ἔπραττεν ἐξ ὀπισθοβουλίας. Τέλος πάντων, διὰ τῶν ἐρασμίων αὐτοῦ τρόπων, διὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐξεδήλου, κατώρθωσε νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ μεγάλην ἐμπιστοσύνην. Τῷ ἀνεκοίνωσα τὰς παραδόξους ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ἔκαμον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τῷ ἔδειξα τοὺς διαφόρους μηχανισμούς της. Βραδύτερον δέ, ὅτε σχεδὸν κατεστραμμένος ἀνεχώρουν αἴφνης ἐκ Παρισίων καὶ Γαλλίας, παρέδωκα τὰς κλεῖς τῆς ἰδιοκτησίας μου εἰς τὸν Σανζάκ, καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Περίβολον τῆς Ἴριδος. Ἐσκόπευον ἅμα φθάσω εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκποιήσω τὸ ἀρχαῖον κυνηγετικὸν ἐντευκτήριον, τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἐχρησίμευε πλέον· σᾶς εἶδον ὅμως, κύριε, ἐν Ἀμστελοδάμῳ, μὲ ἀνεκαλέσατε εἰς ἐμαυτὸν καὶ μοῦ ἐδώκατε θάρρος· ἐμφορούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ πόθου ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τὰ πατρικά πρός με αἰσθήματά σας, ἐξ ὁλοκλήρου ἀπασχοληθεὶς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίσας νὰ κερδίζω σπουδαῖα ποσά, ἔπαυσα πλέον νὰ σκέπτωμαι περὶ πωλήσεως τοῦ Περιβόλου τῆς Ἴριδος· ἔγραψα δὲ πρὸς ἀρχαῖον ἀνταποκριτὴν καὶ φίλον τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος εὐηρεστήθη μόνον ν' ἀναλάβῃ τὴν κατ' ἔτος πληρωμὴν τῶν ἐγγείων φόρων.

»Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι, ἐπειδὴ ὁ χρέη θυρωροῦ καὶ κηπουροῦ τοῦ περιβόλου ἐκπληρῶν ἐτοποθετήθη ἄλλοῦ, ὁ κ. Σανζὰκ ἀντικατέστησεν αὐτὸν δι' ἄλλου φύλακος. Εἶχον δὲ ἀρκετὰς ἀσχολίας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὥστε δὲν ἠδυνάμην ν' ἐπασχολῶμαι διὰ τὴν ἐν Παρισίοις οἰκίαν μου· ἐξ ἄλλου δὲ ἐπειδὴ σᾶς ὑπεσχέθην καὶ σᾶς ὡρκίσθην ν' ἀπομάθω τὰς συνηθείας τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔγραψα εἰς κανένα τῶν ἐν Παρισίοις νέων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, οὔτε πρὸς αὐτὸν τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὁ ὁποῖος πιστεύει ἴσως ὅτι δὲν λογίζομαι πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων· οὕτως ὥστε σήμερον θὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του σχεδὸν ὡς ἰδιοκτήτην τοῦ Περιβόλου τῆς Ἴριδος.

—Τότε, Οὐίλλιαμ, καθ' ὑμᾶς, εἰς ἓν ἐκ τῶν δωματίων ἐκείνων περιώρισε τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

—Ἡ οἰκία, ὁμοία πρὸς φρούριον, ἔχει δύο ὀχυροὺς πύργους, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν ἔκλεισεν ὁ Σανζὰκ τὴν ἀτυχῆ νεάνιδα.

Τῶν θεραπόντων τις προσῆλθε ν' ἀναγγείλῃ ὅτι τὸ γεῦμα εἶχε παρατεθῆ.

— Σιωπή, εἶπεν ὁ Βὰν Ὄσσεν ἐγερθεὶς καὶ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος θέσας, δὲν πρέπει τίποτε ἐκ τῶν ὅσων εἴπομεν νὰ γνωσθῇ.

. . . . . .

Τῇ ἑβδόμῃ καὶ ἡμισείᾳ ἡ ἅμαξα τοῦ Βὰν Ὄσσεν, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου αὐτοῦ, καὶ ἡ τῆς κυρίας Δελώρμ, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ Λουδοβῖκος, διέβησαν τὴν περιοχὴν τῶν ὀχυρωμάτων τῶν Παρισίων καὶ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐντὸς τῆς ἁμάξης τοῦ Βὰν Ὄσσεν, προηγουμένης, ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ καὶ ὁ Γαβιρὼν ἐκαθέσθησαν πλαγίως του, ὁ δὲ Νοαρὼ καὶ δύο τοῦ Ὁλλανδοῦ θεράποντες εἵποντο, ἐπιβαίνοντες τῆς ἁμάξης τῆς κυρίας Δελώρμ. Εἶχεν ἤδη νυκτώσει, ὅτε ἀφίκοντο εἰς Ἐγκιέν, τότε δὲ ὁ Οὐίλλιαμ κατεβίβασε τὸ ἐκ δεξιῶν θυρίδιον, καὶ ἔκτοτε ὁ ἁμαξηλάτης ὡδήγει τοὺς ἵππους κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ἀμερικανοῦ, ἃς ἔδιδεν οὗτος ὁσάκις τὸ ἔκρινεν ἀναγκαῖον. Αἱ δύο ἅμαξαι ἀνέβησαν τροχάδην τὴν ἀνωφέρειαν τοῦ Ἑρμὸν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸ δάσος, ὅτε δ' ἔφθασαν εἰς σταυροδρόμιον, ἐσταμάτησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Οὐίλλιαμ, καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτῶν ἐξῆλθον.

— Τώρα, εἶπεν ὁ νέος θὰ περιπατήσωμεν, καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ φθάσωμεν! ἰδοὺ ὁ δρόμος. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἠξεύρω ἂν ἦναι ἐν καλῇ καταστάσει, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ προπορεύομαι, σεῖς ἀκολουθῆτέ με.

Οἱ ἓξ ἄνδρες εἰσέδυσαν εἰς τὸ δάσος καὶ προὐχώρησαν ἐν σιωπῇ. Αἴφνης ὁ Οὐίλλιαμ ἔστη ἀποτόμως.

— Ἀκούετε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βὰν Ὄσσεν· τί σημαίνει αὐτό;

— Εἶναι κραυγαί, ᾄσματα, καγχασμοί· διασκεδάζουν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀμφιβάλωμεν. Ὁ φίλος εἶν' ἐκεῖ, ἐκεῖνα δὲ τὰ ὁποῖα ἀκούομεν μᾶς ἀναγγέλλουν ὅτι ἔχει μαζῆ του εὐθυμοῦντας.

— Τότε, εἶπεν ὁ Γαβιρών, εἴχομεν δίκαιον ν' ἀναχωρήσωμεν πολλοὶ καὶ ὡπλισμένοι.

Ἐξεκίνησαν, μετ' ὀλίγον δὲ εἶδον ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων φωτιζόμενα τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν ἄνδρα στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἑνὸς τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων· ἐξηκολούθησαν δὲ προχωροῦντες μετὰ περισκέψεως καὶ ἀθορύβως ἀποκρυπτόμενοι ὡς ἠδύναντο κάλλιον ὄπισθεν τῶν δένδρων. Τότε ἐν ἀκτινοβολίᾳ φωτὸς εἶδεν ὁ ὑποκόμης διαβαινούσας δύο σκιάς, ἃς ἐξέλαβεν ὡς τὸν Λόρυ καὶ τὸν Κολίβρην.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου κλεῖδα, ἣν ἐκράτει. Ἡ κλεὶς αὕτη ἦτο τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, ἣν ἤνοιξεν ἄνευ δυσχερείας. Πρῶτοι εἰσῆλθον αὐτὸς καὶ ὁ Βὰν Ὄσσεν, σχεδὸν δ' ἀμέσως ἤκουσαν οὗτοι κλειόμενον τὸ παράθυρον.

—Μᾶς εἶδεν, εἶπεν ὁ Δοῦρκετ μετά τινος ταραχῆς.

— Ὁ ἄθλιος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς διαφύγῃ!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ φύγῃ φέρων τὴν αἱμάλωτόν του.

—Ναί, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἱκανὸς δι' ὅλα, δύναται νὰ τὴν δολοφονήσῃ πρὶν ἢ φύγῃ.

Εἶχον εἰσέλθει ἤδη εἰς τὸν περίβολον καὶ ὁ Γαβιρὼν μετὰ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἠκούσθησαν πάλιν ἐξαίφνης οἱ καγχασμοί, τὰ ᾄσματα καὶ αἱ κραυγαί.

— Ἀδίκως ἀνησυχήσαμεν, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ, ἡσυχάσατε, δὲν μᾶς εἶδον.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Γαβιρών.

Καὶ ἐπροχώρησαν θαρραλέως πρὸς τὴν οἰκίαν κρατοῦντες ἕκαστος τὸ ρεβόλβερ του. Ὁ Ἀμερικανός, ὅστις προηγεῖτο τῶν λοιπῶν κατὰ δέκα περίπου βήματα, ἐπλησίασεν, εἰς παράθυρον τοῦ ἰσογαίου καὶ διὰ τῶν ὑάλων εἶδε τὸν Κοκὰς καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ καθημένους εἰς τὴν τράπεζαν καὶ δειπνοῦντας ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ συμποσίου· ἐπιστρέψας δ' ἀμέσως πλησίον τῶν συντρόφων του διήμειψε μετὰ τοῦ κ. Βὰν Ὄσσεν καὶ τοῦ Γαβιρὼν λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

Τὸ τῆς ἐπιθέσεως σχέδιον, ὅπερ ἐπενόησεν ὁ Οὐίλλιαμ, ἐγένετο ἀποδεκτόν. Ὁ Γαβιρὼν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἑνὸς τῶν θεραπόντων δέμα σχοινίων, τότε δ' ἀφήσας ὁ Ἀμερικανὸς τὸν Νοαρὼ καὶ δύο ὑπηρέτας τοῦ Βὰν Ὄσσεν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ εἰσέλθωσιν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γαβιρὼν καὶ τοῦ Βὰν Ὄσσεν, καὶ εἰσώρμησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα εὑρίσκετο τὸ ἀνδρόγυνον Κοκάς.

Συνέλαβον τοὺς δύο ἀθλίους καὶ τοὺς ἀνέτρεψαν πρὶν ἢ προφθάσωσι νὰ ἐγερθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των. Μόνη ἡ γυνὴ ἔβαλε κραυγὴν τρόμου, ἀφεῖσα νὰ πέσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὸ πλῆρες ποτήριον, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της. Ὁ Κοκὰς ὅμως προσεπάθησε ν' ἀντιστῇ, ἀλλ' ὁ Γαβιρὼν ἔθλιψε τὸν λαιμὸν καὶ μετὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς στηρίζων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν σωλῆνα τοῦ πολυκρότου τῷ εἶπε:

— Ἐὰν δὲν σταθῇς ἥσυχα, ἐὰν μίαν βάλῃς κραυγήν, θὰ σοῦ συντρίψω τὸ κρανίον!

Οἱ λόγοι οὗτοι παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμά των· ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἐνόησαν ὅτι ἀπέβαινεν ἀνωφελὴς πᾶσα ἀντίστασις καὶ σχεδὸν προφρόνως ἐστάθησαν νὰ δεσμευθῶσι, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο εὐθύς.

—Τώρα, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ πρὸς τὴν Σημαδεμένην, θὰ ὁμιλήσῃς. Ἔφεραν ἐδῶ ἕνα κορίτσι, ποῦ εἶναι κλεισμένον;

— Ἕνα κορίτσι; Δὲν ἠξεύρω τί θέλετε νὰ 'πῆτε, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, προβλέπουσα ἔκπληκτος τὸν νέον.

— Ἀχρεία, δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῇς . . . ἀλλὰ πρόσεξε! εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὁ κύριος, πρόσεξε λοιπόν, τὸ λέγω μίαν φορὰν ἀκόμη. Ἐὰν δὲν ὁμιλήσῃς, θὰ φανῶ ἄσπλαγχνος πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν σύζυγόν σου καὶ θὰ σᾶς στείλω εἰς τὸ κάτεργον! διότι καὶ χωρὶς ἐσὲ θὰ εὕρω τὴν νέαν· ἠξεύρω πῶς ἀνοίγουν ὅλαι αἱ μυστικαὶ θῦραι. Σ' ἐρωτῶ λοιπὸν διὰ τελευταίαν φοράν; Ποῦ εἶναι κλεισμένο τὸ κορίτσι;

Ἡ Σημαδεμένη, ἥτις ἔτρεμε σύσσωμος, ἀπεφάσισε ν' ἀποκριθῇ.

—Εἰς τὸν πύργον, εἶπεν.

— Ὑπάρχουν δύο πύργοι· εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν;

—Εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἱέρακος.

—Καλά, ἀρκεῖ αὐτό.

Ἐν τούτοις ὁ Γαβιρὼν πρὶν ἢ ἀφήσῃ τὴν Σημαδεμένην καὶ τὸν σύζυγόν της ἐφίμωσεν αὐτούς, ἵνα μὴ δύνανται νὰ βάλωσι κραυγὴν οὐδὲ νὰ φωνήσωσι ζητοῦντες βοήθειαν, καὶ πρὸς περισσοτέραν προφύλαξιν ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ ἔλαβε τὴν λυχνίαν ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Βὰν Ὄσσεν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀμφότεροι δὲ ἐτράπησαν ἐντὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου τοῦ ἰσογαίου πατώματος, ὅστις ἦγεν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἱέρακος, καὶ ὅστις δὲν ἐχώρει περαιτέρω, καὶ ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας ἐκείνης τοῦ πύργου, ἣν ἐγνώριζε μὲν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἀλλ' ἣν οὐδέποτε εἶδεν ἀνοιγομένην. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξήτασε τὸν τοῖχον καὶ ἀφοῦ ἐζήτησεν ἐπὶ μικρόν, εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι.

Τότε ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τετραγώνου λίθου, ὅστις ὑπεχώρησεν ἠρέμα, πιεσθείς· ἀμέσως ἠκούσθη τριγμὸς ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ μέρος αὐτοῦ ἀπεσπάσθη. Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Ὁ νέος ὤθησεν αὐτὴν καὶ εὑρέθησαν εἰς λιθίνην κλίμακα, ἥτις ἦγε πιθανῶς ὑπό τινα ὑπόγειον θόλον.

—Θὰ καταβῶμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν.

—Ὄχι. ἡ φυλακὴ τῆς δεσποινίδος Δελασὲρ εἶναι ἄνω ἡμῶν . . .

—Διατί λοιπὸν τότε ἦλθομεν ἐδῶ, ἀντὶ ν' ἀναβῶμεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα;

—Θὰ ἰδῆτε τώρα.

Ὁ νέος κατέβη δύο βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐπίεσε δι' ὅλου τοῦ βάρους τοῦ σώματός του εἶδος μοχλοῦ καὶ ἀμέσως ἠκούσθη κρότος ἐλατηρίου.

— Ἰδού, εἶπε.

Καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Βὰν Ὄσσεν ἐκτὸς τοῦ πύργου.

Ἡ Χρυσαυγὴ κλεισθεῖσα, ὡς διηγήθημεν ἤδη, εἰς τὴν φυλακήν της, διετέλεσεν ἐπὶ πολὺ σύννους, εἰς μυρίας βυθιζομένη ζοφερὰς σκέψεις, εἶτα δ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε φῶς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλθόντος τοῦ ὕπνου. Αἴφνης ἀνετινάχθη ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ σφοδρᾶς δονήσεως καὶ πηδήσασα κάτω τῆς κλίνης ἠσθάνθη παράδοξον ταλάντευσιν. Ἵνα δὲ μὴ πέσῃ, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, τότε δὲ παρετήρησεν ὅτι κατέβαινε μετὰ τοῦ βυθιζομένου δαπέδου. Ἔντρομος γενομένη ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐφώνησε,

—Βοηθήσατέ με, βοηθήσατέ με!

Πάραυτα φωνή, ἣν ἀνεγνώρισε χωρὶς ὅμως νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ τὴν εἶχεν ἀκούσει, τῇ εἶπε:

—Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἴμεθα φίλοι σου καὶ ἐρχόμεθα νὰ σὲ σώσωμεν!

Τὸ δάπεδον ει ἐξηκολούθ νὰ καταβιβάζεται μέχρι τῆς κάτωθεν ἀνοικτῆς θύρας, ὅτε τὸ δεσμωτήριον τοῦ πύργου, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πρώτου πατώματος κατέβαινεν εἰς τὸ ἰσόγαιον, ἐφωτίσθη αἴφνης ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἣν ἐκράτει ὁ Ἀμερικανός. Ἡ Χρυσαυγὴ ἐκπλαγεῖσα προσέβλεψε τοὺς δύο ἄνδρας.

—Ἆ! κύριε Βὰν Ὄσσεν! ἀνέκραξεν.

Τὸ κινητὸν δάπεδον ἔστη κλεῖσαν τὴν εἴσοδον τῆς κλίμακος, ἡ δὲ Χρυσαυγὴ τρέμουσα σύσσωμος καὶ μήπω δυναμένη νὰ κατανοήσῃ τι ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βὰν Ὄσσεν.

Λ'

Ἡ κατάρρευσις.

Ἀναβῶμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας, ἔνθα πλὴν τοῦ Οὐίλλιαμ καὶ τῆς κομήσσης, οἵτινες εἶχον ἐξέλθει, ἀφήκαμεν τὰ πρόσωπά μας ἔχοντα ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Βὰν Ὄσσεν, ὅστις, ἀφοῦ ἀνέγνω τὸ ἀπὸ τοῦ θύλακος τοῦ ὑποκόμητος ληφθὲν ὑπὸ τοῦ Νοαρὼ χειρόγραφον, ἀνέκραξεν,

—Ὤ! «τὸν ἄθλιον, ὦ! τὸν ἄθλιον! Τώρα ἐννοῶ ὅλα!

Οἱ συνδαιτυμόνες τοῦ ὑποκόμητος συνελθόντες ἐκ τῆς ἐκπλήξεως αὐτῶν, ἀνανήφοντες ὀλίγον καὶ ἀνθιστάμενοι κατὰ τῆς μέθης των ἤρχιζον νὰ ἐννοῶσι τὰ ἐνώπιον αὐτῶν συμβαίνοντα.

—Αὐτὸ εἶναι αἰσχρότης! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ.

—Ὁ Σανζὰκ μᾶς παρέσυρεν εἰς παγίδα! προσέθηκεν ὁ Βιβόλλης, κατορθώσας τελευταίως νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Τότε ὁ Δελουβιέ, ὅστις ἀρχῆθεν δὲν ἀπώλεσε τὴν ἀταραξίαν τοῦ πνεύματός του, προὐχώρησε πρὸς τὸν Βὰν Ὄσσεν καὶ τῷ εἶπεν:

—Ἐξ ὅσων εἶδον, κύριε, καὶ ἐξ ὅσων ἤκουσα, ἐννοῶ τώρα ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ ἐγένετο ἔνοχος ἀποτροπαίων πράξεων, διὰ τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐπαξίως τὰ ἐπίθετα τοῦ ἀθλίου, τοῦ ἀγενοῦς, τοῦ ἀτίμου, μὲ τὰ ὁποία ἐστιγματίσθη. Οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα μὲν φιλήδονοι καὶ μάλιστα ἄσωτοι, ἀλλ' ἀνήκομεν εἰς ἐντίμους οἰκογενείας, καὶ ἐὰν εἴμεθα ἀξιόμεμπτοι διὰ τὰ σφάλματα ἡμῶν, διασώζομεν ὅμως, χάριτι θείᾳ, τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς. Γνωρίζομεν τὸν κύριον Σανζὰκ ἐξ ἁπλῆς μόνον συναντήσεως εἴς τινας φιλικὰς μόνον συναναστροφάς· τώρα δὲ ὅτε ἐμάθομεν ὅτι εἶναι ἄθλιος, τὸν ἀποκρούομεν μετὰ περιφρονήσεως. Ἐὰν μᾶς ὑπωπτεύσατε ὡς συνενόχους του, σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ ἀναγνωρίσετε τὸ λάθος σας, σᾶς ὁρκίζομαι δὲ ὅτι δὲν ἐγνωρίζομεν τίποτε. Θὰ μᾶς ἐρωτήσετε διατί εὑρισκόμεθα ἐδῶ, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις εἶναι εὔκολος. Ἤλθομεν, διότι προσεκλήθημεν ὑπὸ τοῦ κυρίου Σανζὰκ· ἄλλως τε, κύριε, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβον χθὲς τὸ ἑσπέρας.

—Ἰδοὺ καὶ ἡ ἰδική μου, νὰ καὶ ἡ ἰδική μου, εἶπον οἱ λοιποί, ἐξαγαγόντες ἐκ τοῦ θυλακίου των τὰς ἐπιστολάς, ἃς παρὰ τοῦ Σανζὰκ ἔλαβον.

—Καὶ αἱ τέσσαρες ἐπιστολαὶ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιαι, ἐπανέλαβεν ὁ Δελουβιέ· λάβετε τὸν κόπον νὰ τὰς ἀναγνώσετε, κύριε, καὶ κρίνατε.

Ὁ Βὰν Ὄσσεν ἀνέγνω ταχέως.

—Καλά, εἶπε, πιστεύω ὅτι εἶσθε ἀθωότατοι· προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἤλθατε, χωρὶς νὰ γνωρίζετε ὅτι σᾶς ἐστήθη παγίς, νομίζω δὲ ὅτι μαντεύω ποίου εἴδους ἔκπληξιν σᾶς ὑπεσχέθη. Εὐτυχῶς ὅμως ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως καὶ κατεστρέψαμεν τὰ σχέδια τοῦ ἀθλίου. Εἶσθε ἐλεύθεροι, κύριοι, καὶ δύνασθε ν' ἀπέλθητε. Πέτρε, φέξε, προσέθηκεν, ἀποταθεὶς πρὸς ἕνα τῶν θεραπόντων αὐτοῦ.

Οἱ νέοι ἔλαβον ἐν σπουδῇ τὰ ἐπανωφόρια καὶ τοὺς πίλους των, ἅτινα εἶχον ἐρριμμένα ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ ἐξῆλθον κατὰ σειράν, χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῶσι νὰ ρίψωσιν ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος βλέμμα. Οὗτος ἠγέρθη φαινόμενος ὅτι μόλις κρατεῖται εἰς τοὺς πόδας του καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν εἰ ἦτο καταβεβλημένος. Ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν καὶ ὁ Γαβιρὼν ἵσταντο ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς θύρας, ἣν ὁ τελευταῖος ἐφύλασσε, καὶ συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, ὅτε αἴφνης ὁ ὑποκόμης ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Νοαρώ, ὃν δι' ἑνὸς κτυπήματος διὰ τοῦ ὤμου ἔρριψε χαμαί, καὶ διὰ μιᾶς ἐξώρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, πρὶν ἢ ὁ Γαβιρὼν προφθάσῃ νὰ φράξῃ αὐτῷ τὴν διάβασιν, κωλυόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ ἱσταμένου Βὰν Ὄσσεν. Ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ, ὅστις ἀνηγέρθη ταχέως, ἐξέδραμον ἐναντίον του ἐλπίζοντες νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν φεύγοντα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑποκόμης ἐγνώριζε λεπτομερῶς τὴν οἰκίαν, τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς διάταξιν, τὰς ἐσωτερικάς τε καὶ ἐξωτερικὰς θύρας, εἰς μάτην ἀνεζήτησαν αὐτὸν πανταχοῦ ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτά, ἀνοίγοντες ἐπαλλήλως πάσας τὰς θύρας. Ἐν τούτοις ὁ Γαβιρὼν δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ ὑποκόμης κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, διότι πόθεν θὰ διήρχετο; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ φυγὰς δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ, ποῦ λοιπὸν ἦτο κεκρυμμένος;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἔκαμνε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γαβιρὼν συσφίγγων τὰς πυγμὰς καὶ μανιωδῶς δάκνων τὰ χείλη, ὅτε αἴφνης ἐκ τῶν ὀπισθίων τῆς οἰκίας πρὸς τὸν Πύργον τῶν Κυριῶν ἠκούσθη φοβερὸς κρότος ὅμοιος μὲ βροντήν. Ἡ οἰκία ἐδονήθη ἐκ θεμελίων ὡς ὑπὸ σεισμοῦ, οἱ δὲ δύο πράκτορες ἐπανῆλθον ἐσπευσμένως εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ὁ Βὰν Ὄσσεν ἀνήσυχος καὶ λίαν τεταραγμένος ἠπόρει περὶ τῆς αἰτίας τοῦ παραδόξου ἐκείνου κρότου καὶ περὶ τῆς ἐπισυμβάσης οὐχ ἧττον παραδόξου δονήσεως· σχεδὸν δὲ συνάμα μετὰ τοῦ Γαβιρὼν καὶ τοῦ Νοαρὼ εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἀμερικανός. Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν οἱονεὶ ἐπερωτῶντα.

—Ἔρχομαι νὰ σᾶς καθησυχάσω, εἶπε.

—Δὲν εἴμεθα τρομαγμένοι, ἀλλὰ ταραγμένοι, καὶ ἀνήσυχοι.

—Ἐγώ, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἰσόγαιον ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω εὐκολώτερον τὸν κρότον, τὸν ὁποῖον ἠκούσαμεν· ὁ κρότος προέρχεται ἐκ καταρρεύσεως.

Καὶ ἐνῷ ὡμίλει, ἔρριψε περὶ αὐτὸν δύο ἢ τρία ταχέα βλέμματα.

—Ποῦ εἶναι ὁ ὑποκόμης; ἠρώτησεν.

—Ἐλλείψει ἐπαγρυπνήσεως, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν μετὰ προδήλου δυσθυμίας, διέφυγεν ὁ αἰχμάλωτός μας. Ἆ! δὲν τὸν ἐφυλάττομεν, ὡς ἔπρεπε, τὸν ἄθλιον! Ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν ὅτι θ' ἀπεπειρᾶτο νὰ μᾶς διαφύγῃ.

—Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν θύραν ἔφυγεν;

—Ὄχι, ἀπὸ αὐτήν.

—Ἆ! ὑπέλαβε παραδόξως ὁ Οὐίλλιαμ Δοῦρκετ.

—Τὸν κατεδιώξαμεν ἀμέσως, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρών, ἀλλ' ἔγεινεν ἄφαντος ὡς σκιά· καὶ ναὶ μὲν τὸν ἐζητήσαμεν πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλὰ δὲν κατωρθώσαμεν τίποτε. Ἀπὸ κἀνὲν παράθυρον δὲν ἠμπόρεσε νὰ πηδήσῃ, ἐπειδὴ ὅλα ἔχουν σίδηρα. Οὔτε τε εἰς τὴν στέγην ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ, διότι ἐκεῖ ὅπου κάθηνται οἱ ὑπηρέται τοῦ κυρίου Βὰν Ὄσσεν βλέπουσι τὰς κλίμακας διὰ τῶν ὁποίων ἀναβαίνουσι καὶ καταβαίνουσιν.

—Ὤ! ὤ! ὑπέλαβεν ὁ Ἀμερικανός, οἱονεὶ μονολογῶν, ἐὰν εἶναι ἔτσι, τὸ πρᾶγμα εἶναι φρικαλέον!

—Οὐίλλιαμ, τί ἐννοεῖς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βὰν Ὄσσεν.

—Δὲν εἶμαι βέβαιος, κύριε, ἴσως σφάλλω, ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον... Ἐλᾶτε, κύριοι, προσέθηκε, κρατῶν εἰς χεῖρας φῶς, ἐλᾶτε μαζῆ μου.

Διέβησαν τὸ δωμάτιον, τὸ συνεχόμενον τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ὁ δὲ Οὐίλλιαμ ἤνοιξε θύραν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀφανῆ, ἣν ὁ Γαβιρὼν δὲν διέκρινε κατὰ τὰς ἀναζητήσεις του καὶ εὑρέθησαν ἐντὸς διαδρόμου ἡμικυκλοτεροῦς καὶ ὁμοίου πρὸς σήραγγα, στενοτέρου ἔτι τοῦ ἐν τῷ ἰσογείῳ ὑπάρχοντος· ἐκεῖ ἠκολούθησαν αὐτῷ βαδίζοντες ὄπισθεν ἀλλήλων· ὅτε δ' ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκραν, ὁ Οὐίλλιαμ ἔψαυσε τὸν τοῖχον λέγων·

—Ἐδῶ ὑπάρχει θύρα.

Ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρὼ προσέβλεψαν κατάπληκτοι.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Π.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξόχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας Κουρείῳ Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν Καταστήματι Δ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ, καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χαυτεῖα ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Καφταντζόγλου.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 Rue d' Lole 125.
On a apporté
Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d' article en Porcelaine et en Faïence, riche collection d' articles de
Ca thé. — Prix Fixe.

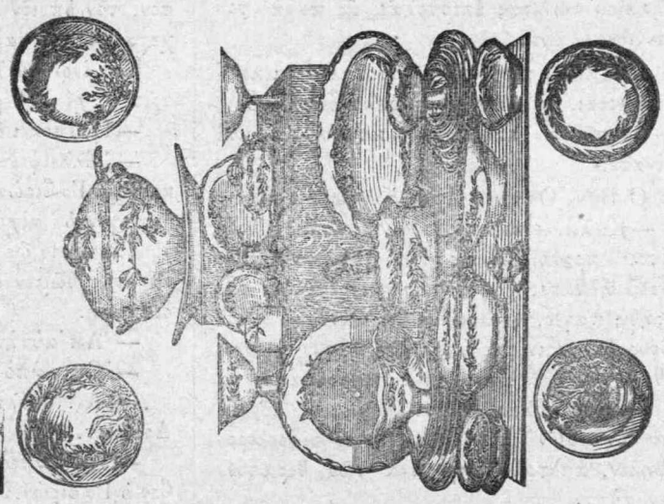

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.
Ἐκομίσθησαν
Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογή κρυσταλλίνων σκευῶν, μεγάλη συλλογή σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαΐάνς, πλουσία συλλογή κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τεῖου, σύνολα τραπέζης — Τιμαὶ ὡρισμέναι.
ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

15

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ.
Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.
Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.
Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:
Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien
Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.
Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΣΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ
Πλατεῖα Ὁμονοίας,
Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
47 ὁδὸς Σταδίου 47
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ
ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ
Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἀποκαλύπτει δωρεάν.
Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΥΣΤΕΙΟΥ, 10